

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2026. július 5.
(vasárnap)

Horváth Géza

ISTENTŐL KAPOTT ÁLDÁSOK HORDOZÓI

Énekek: 196,1-8; 741; 756,3-4; 249,1-2.5

Lekció: Zsolt 128

Alapige: Péld 10,22a
„Az Úrnak áldása, az gazdagít meg.”

Imádkozzunk!

Urunk, hálaadással magasztalunk és dicsőítünk téged ezen a neked szentelt napon. Köszönjük, hogy ekkor szerte a világon összegyűjtöd a te népedet a gyülekezetek közösségébe azért, hogy igéd által megszólítsd őket, beszélj velük. Köszönjük, hogy hozhatjuk eléd hálaadásunkat a tőled elvett jókért, áldásokért, az elmúlt hét eseményeiért, különösen csendesheteinkért. Köszönjük, hogy nyáron nem csak testileg pihenünk meg az egész évi munkából vagy tanulás fáradtságából, hanem lelkileg is meg akarsz bennünket újítani. Köszönjük, hogy a te igéd valóban megújító erő lehet a mi életünkben.

Kérünk, hogy ezen a mai alkalmon is Te légy a középen, és engedd, hogy szíveink elcsendesüljenek mind abból, amiből jövünk, ami foglalkoztat, ami bánt, keserít, ami lehúz, csüggeszt, de azokból is segíts elcsendesedni, amik örömöt adnak! Kérünk, hogy hadd üljünk most a te lábaid előtt, szólj, Urunk, mert hallják a te szolgáid! Szólíts meg bennünket, hiszen te ismersz egyenegyenként, hogy mi a mi életünk baja, problémája, neheze, kétsége, dilemmája! Kérünk, Urunk, hogy mivel ismersz bennünket, a zsoltáríróval együtt mi is kérünk: ó, Seregek Ura, állíts helyre bennünket! Jézus Krisztus, a mi Megváltónk és Urunk nevében kérjük, aki felhatalmazott arra, hogy: kérjetek, és adatik nektek, keressetek, és találtok, zörgessetek, és megnyittatik nektek!

Ámen.

Igehirdetés

Testvérek, az elmúlt héten kb. 150-en voltunk itt a templomban minden nap, gyerekek és segítőik, a napközis gyerekhéten, amikor József történetével foglalkoztunk. Talán sokaknak ismerős ez a történet, Jákób fiainak története a Mózes első könyvéből. A Bibliaolvasó kalauz szerint a Zsoltárok könyvét olvassuk, és a mai napra a 128. zsoltár van kiírva, amit olvastam a lekcióban, az Újszövetségből pedig a Timóteushoz írt leveleket tanulmányozzuk. Amikor a hét elején kértem az Urat, hogy mi lenne az az ige, amit ide hozhatnék vasárnap a gyülekezet elé, akkor az Isten Lelke egy nagyon érdekes gondolatot hozott elém. Azt, hogy ami ebben a három igében fontos, és benne van mind a háromban, arról beszéljek. Tehát, ami a József történetében, a timóteusi levélben, meg a Zsoltárok könyvében is benne van, azt foglaljam össze a számotokra, meg a saját magam számára is, természetesen, ezen a vasárnapon. A közös gondolat, ami mind a háromban szerepel, az az Istentől kapott áldás.

A hívő ember tulajdonképpen, a Biblia szerint, Istentől kapott áldások hordozója lesz. Tehát, nem csak egy igére fogunk most figyelni, hanem a Példabeszédek könyvének összefoglaló üzenete alapján arra, hogy: az Úrnak áldása gazdagít meg. Arra fogunk figyelni, hogy Isten hogyan áldja meg az embert, és hogyan áldja meg az övéinek az életét. Vajon áldottak vagyunk-e? És hogyha áldottak vagyunk Istentől, vajon áldássá lettünk-e mások számára? Mert a Mózes első könyvében van egy ilyen ige, amit én 17 éves koromban kaptam Ecsedi Aladár, tahitótfalusi lelkipásztortól, aki az elmúlt század hívő népének nagy lelki atyja volt, hogy: „megáldalak, és áldás leszel!” Azóta is kísér engem ez az ige, és kísér az a gondolat is mindig, hogy az Istentől áldott embernek áldássá kell lennie mások számára. Tehát, mindazt az áldást, amit Istentől kapott, nem tarthatja meg magának. Mert nem csak ő kapja, hanem Isten rajta keresztül akarja adni mások számára is az Ő áldását. Higgyétek el testvérek, hogy ettől fontosabb kérdése alig-alig van az embernek! Vajon miért mondja azt a Szentírás nekünk, hogy nincs ettől fontosabb kérdése az embernek, hogy birtokolja-e Isten áldását?

Először is hadd kezdjem azzal, hogy a Bibliában ki az áldott. Ugye, ismeritek azokat az igéket, amelyek így kezdődnek, hogy: áldott az a férfi. Persze az asszony is, aki az Úrban bízik, és akinek bizodalma az Úr. Nagyon sok helyen előfordul, Jeremiásnál, meg a Zsoltárok könyvében is: olyan lesz, mint a folyóvíz mellé ültetett fa. Ha valamelyik fa a folyóvíz mellett van, az nagyon jó helyen van. Ki az áldott a Biblia szerint? Az, akit Isten kegyelmébe fogadott, bűnbocsánatot kapott, és hit által kiépült az a csatorna, amin keresztül Isten az ő javait közli az ilyen emberrel.

Az elmúlt időszakban nagy kérdés volt, hogy az energiahordozók hogyan jutnak el egy országba. Nagy rémület volt, amikor az egyik vezetéket felrobbantották, a másikat lezárták, hogyan jut el az olaj, hogyan jut el a gáz! És akkor elkezdtek emberek gondolkozni, akiknek ez feladatuk volt, hogy akkor kell építeni másik vezetéket, vagy máshonnan hozni. De nincs csatorna, nincs összeköttetés, amin keresztül eljön az energiahordozó. Testvérek, a bűnesetben pont ez történt, hogy az a kapcsolat, ami Isten és ember között volt, és amin

áradt, ömlött az Isten áldása, megszakadt. Amely természeti áldás is volt, és ugyanakkor lelki áldás is volt, mert örök élete volt az embernek. Nem volt halál, nem volt öregedés, nem volt betegség, nem volt gyász, nem volt fájdalom. Ezen a csatornán ömlött az áldás. A bűneset következtében ez a csatorna tönkrement, teljesen roncsolódott, és attól kezdve nem volt összeköttetés, nem jött az áldás. Majd meglátjuk, hogy Isten irgalma volt az, hogy mégsem vonta meg teljesen az áldást. Tehát az, ami működött, a bűnesetben, ami az áldást közvetítette, tönkrement, és az áldás átokká lett. A bűneset történetében azt olvassuk, hogy „átkozott legyen a föld te miattad" – mondja Isten Ádámnak és Évának. A bűneset miatt átkozott lett a föld. Testvérek, nekem egyszer nagyon hangsúlyos lett ez a szó, hogy „te miattad". Az, hogy Isten kegyelmes, onnan látszik, hogy mégsem vonta meg teljesen az ő áldását, mert a föld nem csak tövist és bogáncskórót termett, ami az átokból kifolyólag jogos lett volna, mert Isten kijelentette, hogy az ő gondviselő szeretetéből vetés és aratás el nem múlik. Testvérem, ha elmégy egy ilyen mező mellett, akár gabona, akár kukorica, mindig gondolj arra, hogy ez nem természetes! Lehet látni műveletlen parcellákat is, az te miattad van. Az, hogy van aratás, hogy van termény, hogy van élelmünk, az meg az Isten miatt van. Az átok, az temiattad, mégis van másképpen, de Isten nem vonta meg teljesen az ő áldását.

Milyen áldásai vannak Istennek? Először is a Biblia beszél arról, hogy Istennek van áldása a természeti világban. A teremtett világ örök, és Istentől jövő a teremtményei javát szolgáló rendje. Ide tartozik az, amit az előbb mondtam, hogy a vetés és az aratás nem múlik el, meg tél és nyár. Azt hiszem, a jelen levők mindannyian tanultak földrajzot és biológiát, és mindannyian tudunk arról, hogy ezen a földön van szaporodás. Az embereknek és az állatoknak vannak utódaik, ha van eső, van termés. Azt mondja a 128. zsoltár, hogy van boldog család, gyermekek. Mind erről azt mondja, testvérek, a Biblia, hogy a jólét, a gazdagság, az előmenetel, a boldogulás Istennek a természeti világban található áldásai közé tartozik. Ebben részesül minden ember, a hitetlen is, az ateista is. Aki azt mondja, hogy nincs Isten, ugyanúgy megeszi a kenyeret, levegőt vesz, neki is van előmenetele, ereje a munkához. Azt olvassuk itt, hogy a kezed munkája után élsz. De a kezed honnan van? Ismertem valakit, aki úgy született, hogy nem volt keze. A korábbi istentiszteleten volt valaki, aki azt mondta, hogy úgy jött az Úrhoz, hogy Istenre nincs szüksége, mert neki van két erős keze, ő meg tudja keresni a magáét. Aztán elmondta, hogy még aznap eltört a keze, begipszelték, így figyelmeztette Isten, hogy nem biztos, hogy meg tudod keresni a betevő falatot, nem biztos, hogy tudsz dolgozni. Testvérek, Isten felhozza napját jókra és gonoszokra egyaránt. Eső esik a hitetlen ember földjére is, az is fog aratni. Sőt, sokszor azok még jobban aratnak, még többjük van, még egészségesebbek. Isten nem ahhoz köti az egészséget, hogy valaki hívő vagy hitetlen. Nézzétek meg Jób történetét a Bibliában, hányféle nyomorúságot hordoz! Vagy Pál apostol, akinek állítólag, az orvosok szerint 7 nagy betegsége is volt, ahogy az igéből ezt le tudjuk szűrni. Isten azt mondta neki, hogy elég a kegyelem, megáldalak téged, és az apostol áldássá lett.

Testvérek, mindent meg lehet magyarázni tudományosan. A héten én beszéltem arról a történetről, amikor József idejében volt a hét bő esztendő meg a hét szűk esztendő. Amikor a Bibliában azt olvassuk, hogy az egész földön, az azt jelenti, hogy abban az időben Egyiptomban egy hatalmas területen szárazság van. Eszembe jutott, hogy ma mindent a globális felmelegedésre fognak. A múlt héten hallottuk a hírekben, hogy valahol villámárvíz volt. Elöntött mindent a víz, mert csak szakadt-szakadt az eső, és akkor jönnek azzal, hogy ilyen kibocsátás, meg olyan kibocsátás, meg ilyen egyezmény be nem tartása, meg olyan egyezmény be nem tartása. Hadd kérdezzem meg, hogy akkor Egyiptomban is a globális felmelegedés miatt, a repülőgépek miatt, meg a technika miatt volt szárazság hét esztendeig? Noé idejében is emiatt volt, hogy az egész földön felfakadtak a források, és elöntött mindent a víz? Akkor is erre lehetett fogni? Ott van, testvérek, hogy „te miattad". Teljesen mindegy, hogy Mózes könyvében olvassuk, vagy a XXI. században éljük át.

Az áldás azt jelenti, hogy Isten azt az átkot, amit a bűneset miatt az ember magára, ivadékaira és környezetére hozott, nem érvényesíti teljesen. Mi történt a bűnesetben? Azt olvassuk, hogy az ember szándékos engedetlensége által, mondja a hitvallásunk. Az átok forrása tehát az engedetlenség. Ezt azért mondom, mert az is igaz, hogy az áldás forrása pedig az engedelmesség, amikor valaki engedelmeskedni kezd Istennek. Ezért mondja nekünk a Szentírás a Római levélben, hogy mivel a hitetlen ember is elveszi az Isten áldásainak, természeti áldásainak egy részét, ezért az ítélet napján nem lesz mentsége. Mert ő is részesült az áldásban, de az ítélet napján nem lesz mentsége, ha nem ismerte meg az áldások mögött az áldás forrását, az áldások szerzőjét.

Emlékeztek rá, amikor Jákób odahívja a fiait maga elé, és megáldja. Egymás után jönnek a fiúk, egyik ilyen, másik olyan. Az egyiknél ilyen bűnök vannak, a másiknál olyanok. Egyszer csak, mikor Jákób áldja őket, akkor felsóhajt, szinte felkiált, hogy: „szabadításodra várok, Uram!" Azért, mert Jákób tudja, hogy ő nem adja az áldást, ő csak mondja az áldást. Amikor a lelkipásztorok az istentisztelet végén áldást mondanak, akkor azt az Istent hirdetik ezzel is, akié az áldás. Aki az áldások forrása lehet a számodra is. Testvérek, az ítélet napján nem lesz mentség, mert elvetted az Isten természeti áldásait. Ezért mondja a Szentírás, hogy a hitetlen ember is az Istennek lekötelezettje kell, hogy legyen, mert elvette a javakat, az áldásokat, de Istent nem dicsőítette. Lehet, még azt a tál ételt sem köszöntük meg, ami mellé délben leültünk.

Először is, tehát, arra kéri Isten a választ, hogy vajon elvetted-e a természeti áldásokat Istentől anélkül, hogy ezért Istent dicsőítetted volna.

A második, hogy Istennek milyen áldása van még, mert a természeti áldásban mindenki részesül, hívők is hitetlenek egyaránt. A lelki áldásban viszont csak a hívők részesednek. Azt mondja Pál apostol az Efézusi levél első fejezetében: „megáldott minket minden lelki áldással, a mennyekben, a Krisztusban". A hívők részesülnek a lelki áldásokban is. A Biblia beszél lelki emberekről, hogy ez az evangélium áldása, a szabadítás áldása, hogy Isten megszabadít. A megváltás áldása, hogy eleget tett értem. Ez az áldás az Istennel való kö-

zösségnek az áldása, és hogy az hogyan jelenik meg az ember életében. József életéből láttuk a héten, úgy jelent meg, hogy az Úr Józseffel volt. A testvérei meg akarják ölni, aztán kútba dobják, végül mégiscsak eladják rabszolgának. Az apjuk sem hibátlan, Jákób kivételezik Józseffel. Bezárják a börtönbe, mert Potifárné házában történik egy igazságtalanság. Bevádolja jogtalanul, ezért József több, mint két évig ott van a börtönben, és akkor elhangzik ez a mondat, testvérek, hogy: „de az Úr Józseffel volt". Nem azt mondja Isten igéje, hogy az Úr Potifárnéval volt, az Úr a fáraóval volt, az Úr a testvéreivel volt, hanem azt, hogy az Úr Józseffel volt! Isten ott ül a börtönben, Józseffel együtt. Ez az áldás, testvérek, hogy az Úr Józseffel volt. Amikor olyan körülmények közé kerülsz, ami jogtalan, ami igazságtalan, vagy bekerülsz majd az ápolási osztályra, amikor odakerülsz egy ravatal mellé, vajon ott az Úr veled van-e? Vajon ott veled van-e az Isten, veled van-e az Úr? Mert ez az áldás, az Ő jelenléte! Megáldott minket minden lelki áldással, a hívő ember ennek örül. Testvérek, ha csak természeti áldásoknak örülünk, amit elveszünk Istentől, akár pénzben, akár előmenetelben, akár előléptetésben, bármiben, akkor mi gazdag-szegények vagyunk. Gazdagok, de mégis szegények, mert nincs lelki áldás. Fordítva, ha nem birtokolunk minden természeti áldást, mert nem sok jutott belőle, de mégis gazdagok vagyunk, mert van örökségünk a mennyben. Akkor mi szegény-gazdagok vagyunk, mert a lelki áldás, a Krisztusban, a miénk.

Azzal szeretném folytatni, hogy sokan nem tartják fontosnak ezt az áldást. Azt mondják, hogy Isten áldására, ajándékaira nincs szükségük. Azt mondja a 127. zsoltár: ha az Úr nem építi a házat, hiába fáradoznak azon építői. Ha az Úr nem őrzi a várost, adhatnak oda akármennyi őrséget, hiába néktek, mondja a zsoltáros, reggel korán felkelnetek, robotolnotok, későn feküdnötök, fáradtsággal szerzett kenyeret ennetek. Ez az ember a természeti áldásra van berendezkedve. Az a kérdés, hogy az áldást kinek tulajdonítod? József, Dániel, meg többen a Szentírásban, amikor a fáraó arra kéri Józsefet, hogy fejtse meg az álmot, akkor József azt mondja, hogy nem én tudom megfejteni. Dániel is azt mondja, hogy: Ő tudja, mi van a sötétségben, és világosság lakozik vele, nem én fejtem meg. Isten jelenti ki az ő tervét. József elmondja, hogy nem ő adja az áldást, ő csak közvetítője ennek az áldásnak.

Végül hadd szóljak még arról is, hogy ha kaptuk az áldásokat, a természetit és a lelkit is, vajon mire fordítjuk! Vajon hogyan élünk vele? Testvérek, az a tapasztalatom, hogy aki természeti áldásokat kapott, az maga feléli, meg a családja, meg a szerettei. A Bibliában egy történet egy gazdag emberről. Úgy hívja Jézus, hogy bolond gazdag. Azt mondja, hogy sok termése lett, épít csűröket, majd abba betakarítja, elteszi sok évre: „én lelkem, örülj, sok javaim vannak, sok esztendőre eltéve", mert gazdagon termett a földje. Csak eggyel nem számolt, hogy ha még az éjszaka meghal, akkor amit gyűjtött, vajon kié lesz! A természeti áldást kapott ember mindent maga akar felhasználni. Szomorú vagyok olyankor, amikor milliárdos ismerősökkel beszélgetek. Sosem gondolnak arra, hogy valamit kéne áldozni az Isten ügyére. Arról tudnak beszélni, hogy mibe fektették be, ebbe, abba, tőzsdén, hogyan forgatják, hogy több legyen. Ilyenkor alá-

zatosan, szelíden nem szólok, pedig ott van bennem, hogy most megmondom, hogy az Isten ügyére, misszióra adhatnának belőle valamit. A természeti embernek tulajdonképpen nem jut eszébe, a lelkinek igen. Aki lelki áldásokat kapott, testvérek, az tudja, hogy nem maga kapta. A Heidelbergi Káté 55. kérdés-felelete azt mondja, hogy azért kaptam, mert a hívők együtt és egyenként is tagjai az Úr Krisztusnak, és részesei minden javának és ajándékának. Sokan nem tudják, hogy mi az a szentek egysége. A mennyországban a szentek olyan nagyon jóban vannak egymással? Nem. A szentek egysége az, hogy a Jézus megváltottai a gyülekezetben, mindegy, hogy Ugandában él, vagy Pasaréten, egymás javára fordítják az áldást, mert nem csak ő akar áldott lenni, hanem áldássá is akar lenni. Áldássá akar lenni mások számára, rajta keresztül akarja, hogy áradjon Isten.

A múlt héten legalább ötvenen segítettek a fiatalok, felnőttek a gyerekek közötti szolgálatban. Volt, aki a vigyázásban, volt, aki a missziós történetben, volt, aki a konyhán. Megkente a kenyereket, nyomtatott és másolt, rendezte a kézműves dolgokat, mert ő arra kapott tehetséget. Ötven ember rá áldozott egy hetet arra, hogy az evangélium elhangozzon itt százegynéhány gyereknek. Van, akinek szabadságot kell ilyenkor kivenni. Másnak a munkarendjét kellett úgy alakítani, hogy délelőtt vagy délután, valamikor itt legyen. Értitek testvérek, hogy a lelki áldás mit jelent? Hogy én ezt meg tudom csinálni, hogy én az időmből, az erőmből oda tudok áldozni a másikért, az evangélium ügyéért, mert nem akarom az összes áldást megtartani. Timóteus is ilyen volt, amikor szinte kisgyermekként Pál apostolhoz csatlakozik. A börtönben segítségül lesz neki, mert akkor még nem volt futárszolgálat, bemegy a börtönbe Pálhoz, viszi a köpenyt, viszi a tekercseket, ha kell, viszi a filippibeliek süteményét, mert azok úgy támogatták az apostolt. Aztán később, amikor az apostol levelet ír neki, akkor elmondja, hogy Timóteus hogyan forgolódjon a gyülekezetben, legyen a testvérek között. Timóteus is odaszánta az életét, nem csak áldott akart lenni, hanem áldássá is.

Befejezésül még két gondolatot szeretnék elmondani. Az egyik az, amit az elején mondtam, hogy az édenkerti bűneset miatt az áldásból átok lett. Hol fordítódik ez meg? Hol lesz az átokból áldás? A 230. dicséretünkben így énekeljük: „áll a Krisztus szent keresztje elmúlás és rom felett, áldássá lesz ott az átok, megbékéltet a kereszt, el nem múló boldogságot, békességed ott keresd!” Tehát Jézus Krisztus keresztje alatt megfordul, és az átokból áldás lesz. Ami az édenkertben fordítva volt, az áldásból lett átok, Jézus keresztje alatt megfordul. Ezért hív Jézus Krisztus önmagához: „jöjjetek énhozzám”, mert ott találod meg az áldást.

A másik pedig az, amit a természeti és a lelki áldás közötti különbségről mondtam az elején. Miért mondtam azt, hogy ez az életünk legfontosabb kérdése? Azért, mert a természeti áldásokat, testvérek, elveszítjük. A természeti áldások a halálunkkal nem jönnek velünk. Nem jön veled a pénzed, nem jön veled az erőd, nem jön veled a tehetséged, semmi természeti áldás nem jön, már levegőt sem fogsz tudni venni. És akkor derül ki, hogy te a lelki áldottak kö-

zött voltál-e? A Máté evangéliumában mondja Jézus, hogy az ítélet napján ezt fogja mondani: „jertek, én Atyámnak áldottai, és örököljétek az országot, mely számotokra készíttetett!” Testvérek, aki itt a földön Isten lelki áldásának a hordozója, az az örökkévalóságban az Isten örök lelki áldásának az élvezője lesz. És nem azt mondja, hogy jertek, mert ti jók voltatok. Sok ember ebben bízik. Nem azt mondja, hogy azért, mert jók voltatok, hanem azért, mert áldottak voltatok, megkaptátok az áldást a Krisztusban. Nem érdemes áldott embernek lenni? Nem érdemes még ma kérni, hogy küldj áldás záport reánk, Uram? Én a te áldottat szeretnék lenni! Isten végezze el a szívünkben ezt, testvérek, hogy egyszer majd mi is ezt halljuk! Örökségünk van, és a nála letett kincsünket, abban a Krisztusban, a mennyekben eltett áldást, örökké élvezhetem. A Jelenések könyvében a mennyei seregek dicsérik Istent, a megöletett Bárányt magasztalják, mert övé a hatalom, az erő és az áldás. Záró énekünkben ezért fogjuk énekelni, hogy áldjad, én lelkem, a dicsőség erős királyát, mert az áldott embert kötelezi Isten arra, hogy maga is áldja az Urat, és egész valója az Ő szent nevét, aki az áldás egyedüli forrása.
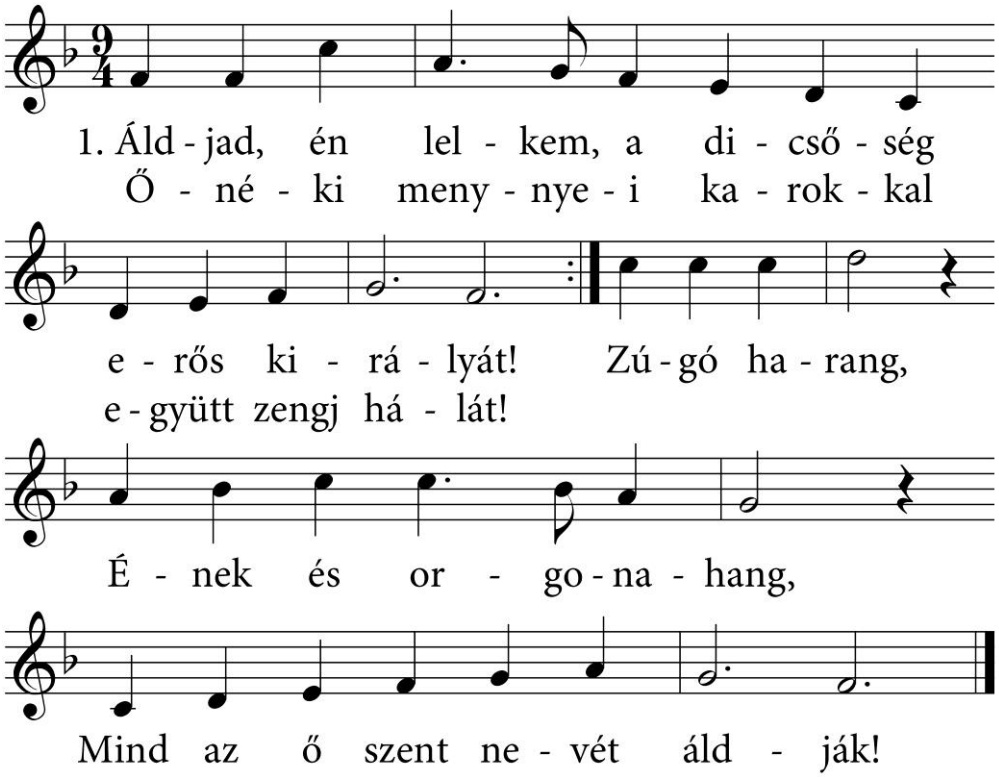
Imádkozzunk!

Édesatyánk, magasztalunk téged, hogy a bűneset után sem vontad meg teljesen az áldást, mert irgalmas, könyörületes és kegyelmes Isten vagy. Köszönjük, hogy gondviseléseddel fenntartod ezt az egész világmindenséget, amely ellened fordult, és amely Nálad nélkül rendezte be az életét. Köszönjük neked, hogy vannak javaid elkészítve a számunkra. Bocsáss meg, Urunk, ha ezeket a javakat még nem vettük el, még nem kaptuk meg! Nem tudtad nekünk ideadni, mert engedetlenek voltunk, hitetlenek és elveszettek. Köszönjük, hogy ma is keresed az elveszettet. Hadd kérjünk, hogy találd meg mindazokat, akiknek áldást készítettél, és nyisd meg a mi szemünket, hogy Jézus Krisztusban van a mi áldásunk! Ő adatott nekünk igazságul, szentségül, bölcsességül és váltságul. Hadd kérjük ezt az áldást azokra, akik örülnek! Hadd kérjük ezt az áldást azokra, akik szomorúak, mert gyászolnak! Hadd kérjük, Urunk, betegeinkre, időseinkre, megfáradtjainkra ezt az áldást! Hadd kérjük a csendeshetekre ezt az áldást! Hadd kérjük az egész világra szétszóródott magyar református gyülekezeteinkre ezt az áldást! Hadd kérjük oda, ahol háború van, hogy küldj békességet, Urunk, hogy megtapasztalhassák ebben is a te áldásodat! Így kérünk a vezetőkért, akiknek hatalmat adtál, természeti áldást. Kérünk Téged, hogy az evangélium áldásában is minél többeket részeltess! Hallgasd meg könyörgésünket is, amit most csendben mondunk el előtted!

Ámen.

szöveg: J. Neander, 1680 | fordítás: Csomasz Tóth K.
dallam: Stralsund, 1665

249

2. Áldjad Őt, mert az Úr mindent oly szépen intézett!
Sasszárnyon hordozott, vezérelt, bajodban védett.
Nagy irgalmát / Naponként tölti ki rád:
Áldását mindenben érzed.
3. Áldjad Őt, mert csodaképpen megalkotott téged,
Elkísér utadon, tőle van testi épséged.
Sok baj között / Erőd volt és örömöd:
Szárnyával takarva védett.
4. Áldjad Őt, mert az Úr megáldja minden munkádat,
Hűsége, mint az ég harmatja, bőven rád árad.
Lásd: mit tehet / Jóságos Lelke veled,
És hited tőle mit várhat.
5. Áldjad az Úr nevét, Őt áldja minden énbennem!
Őt áldjad, lelkem, és Róla tégy hitvallást, nyelvem!
El ne feledd: / Napfényed Ő teneked!
Őt áldjad örökké! Ámen.